

มองไปข้างหน้า

ผู้เขียนได้เขียนเรื่องข้อคิดเห็นเรื่องการสอนและการเรียนในวิชาแพทยศาสตร์ ในจุฬาลงกรณ์เวชสารฉบับเดือนมกราคม 2510 มาแล้ว ยังมีปัญหาอีกหลายประการที่สมควรจะพูดบ้าง แต่อาจจะเป็นปัญหากว้าง ๆ และอาจจะต้องจัดทำขึ้นในอนาคต การที่จะสอนคนให้เป็นแพทย์ ไม่ใช่เริ่มต้นที่คณะแพทยศาสตร์ คณะหนึ่งคณะใด ไม่ใช่เริ่มต้นด้วยการเรียนกายวิภาคศาสตร์ หรือ สรีรวิทยา ควรจะเริ่มต้นจากการเรียน Premedical Course ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ แต่ก่อนจะเข้าเรียนปริเมดิคัลก็ควรจะต้องมีการคัดเลือกกันเสียก่อน การคัดเลือกในระยะนี้ เป็นระยะที่สำคัญมาก ตามที่ได้ปฏิบัติกันมา ถือการสมัครใจเป็นประการแรก ต่อมาคือใครมีความรู้มากกว่าเป็นอันดับสอง ส่วนการคัดเลือกอื่น ๆ นั้นไม่ได้นำมาใช้เป็นหลักที่แน่นอนประการใด ตามประสบการณ์ก็ปรากฏว่านักเรียนที่เรียนเก่ง มักจะสมัครเข้าเรียนแพทย์เป็นส่วนมาก และก็ได้เป็นส่วนมาก ในจำนวนเหล่านี้ อาจจะมีพวกหนึ่งที่ไม่สมควรจะเป็นแพทย์และเป็นแพทย์ ก็มีอยู่ปะปนเสมอ การ-

สอบ I.Q. ก็คือ การสอบ Maturity test ก็ยังไม่สามารถจะตัดสินว่าเขาเหมาะจะเป็นแพทย์หรือไม่ เพราะการทำ I.Q. test คือการทดสอบความเร็วของความคิด หรือความฉลาดในระยะเวลาที่กำหนดให้ ในระยะของการเติบโตของสมองที่เท่ากัน ส่วนการทำ Maturity test เป็นการทดสอบถึงความรู้ หรือความชำนาญที่มีมา ซึ่งระยะเวลาของคน ๆ นั้นควรจะรู้แล้ว ทั้งสองอย่างนี้ก็เป็นแต่เพียงเครื่องบ่งชี้ถึงการเติบโตของสมอง ของความฉลาด และความจำหรือระลึกได้ ซึ่งสามารถนำมาใช้ในเวลจำกัดหรือเวลาที่จะต้องใช้ในเวลาที่จะต้องขบคิดปัญหาที่ต้องการ ซึ่งถ้าคนที่มี I.Q. ต่ำกว่า หรือมี Maturity น้อยกว่าก็นำมาใช้ได้ช้ากว่าอีกคนหนึ่งซึ่งที่มี I.Q. สูงกว่า หรือมี Maturity สูงกว่า

ปัญหามีอยู่ว่าอะไรเล่า จึงจะรู้ว่าคนนั้นควรจะเป็นนักวิทยาศาสตร์, เป็นช่าง, เป็นสถาปนิก เป็นนายแพทย์. ในปัจจุบันเขาได้นำเอาการทดสอบความถนัด Aptitude test มาใช้ พอดีเป็นเครื่องบ่งชี้ให้ถูกต้องได้มากกว่าวิธีทดสอบแบบอื่น ๆ ในความจริงที่ประสพมาแล้วเช่น การสอบเข้า จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยมีไม่น้อย

ที่สมัครเข้าสอบแพทย์เป็นอันดับหนึ่ง และรองลงมาเป็นวิทยาศาสตร์ แล้วต่อมาอาจเป็นสถาปัตยกรรม เมื่อสอบเข้าแพทย์, เข้าวิทยาศาสตร์ไม่ได้, แต่สอบเข้าสถาปัตยกรรมได้ คน ๆ นี้เหตุไฉนจึงไม่สมัครสถาปัตยกรรมเป็นอันดับหนึ่ง ก็คงเข้าใจตัวเองว่ายังไม่รักวิชาพอ และยังไม่แน่ใจว่าตัวตนในด้านสถาปัตยกรรมนัก เมื่อเข้าเรียนสถาปัตยกรรมแล้ว การเรียนจึงอยู่ในอันดับต่ำเอาตัวเองไม่รอด ถ้าเอาตัวรอดไปได้เท่านั้นแน่ใจละ หรือว่าเขาจะเป็นสถาปนิกที่มีความคิดความแพ้อันที่เปลี่ยนแปลงเอาของใหม่ๆ มาใช้เพื่อความเจริญ ความก้าวหน้าในด้านอาชีพของเขา ผู้เขียนเข้าใจว่าก็คงเป็นสถาปนิกธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น ในลักษณะเช่นเดียวกัน การทดสอบความถนัดเพื่อจะให้นักศึกษาค้นใดมีหน่วยก้านที่เหมาะสม จะเป็นนายแพทย์ที่ดี ก็น่าจะทำได้โดยการทดสอบวิธีนี้ ซึ่งการทดสอบความถนัด เราแบ่งออกเป็นสองชนิด

1. การทดสอบความถนัด ในการเรียน (Scholastic Aptitude test)

2. การทดสอบความถนัดจำเพาะ (Specific Aptitude test)

สำหรับในการทดสอบความถนัด ในการเรียนคล้ายการสอบหา I.Q. หรือ Achievement test คือการสอบไล่วิชาต่างๆ จากคะแนน

ที่ได้ทำให้เป็นมาตรฐาน และจากการสอบจากข้อสอบที่เชื่อถือได้ ก็สามารถพอจะเป็นเครื่องบ่งชี้ว่านักศึกษาคนนั้นมีหัวใจไปในทางภาษาศาสตร์, ทางวิทยาศาสตร์ หรือทางคำนวณเป็นต้น แต่การทดสอบความถนัดจำเพาะนี้ เราสามารถแยกกระจายออกไปอีกว่าคน ๆ นี้ควรมีอาชีพในทางช่าง, ทางแพทย์, ทางนาฏศิลป์ ฯลฯ. แต่อย่างไรก็ดีก็จำเป็นต้องอาศัยการทดสอบความถนัดในการเรียนเป็นมาตรฐานประกอบอยู่มาก นอกจากนี้ยังมีการทดสอบบุคคลกับสังคม Personal—Social test หรือการปรับตัวเองเช่น

ก. ทางด้านทัศนคติ (Attitude)

ข. ทางด้านความสนใจ (Interest)

จากผลการศึกษา ด้านการวิเคราะห์สมองของคน ได้มีความเห็นร่วมกันว่าสมองของคนมีสมรรถภาพแบ่งออกเป็นส่วยย่อยดังนี้:—

1. มีความสามารถในการใช้ภาษาคือ:—

ก. Verbal Comprehension ได้แก่ความสามารถเข้าใจในถ้อยคำ เรื่องราวที่เขียนขึ้นและจับใจความได้ดี

ข. Word Fluency ได้แก่ความสามารถที่จะพูดออกมาได้อย่างรวดเร็ว ตามความเข้าใจ และถูกต้อง สามารถแปลความหมายของคำได้ถูกต้อง แยกคำออกเป็นหมวดหมู่ และประกอบคำได้อย่างรวดเร็ว

2. มีความสามารถในการใช้เหตุผล และแก้ปัญหา

ก. Numerical Computation คือสามารถแก้ปัญหาทางเลขคณิตได้รวดเร็ว

ข. General Reasoning สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างมีเหตุผลประกอบ

ค. Deduction สามารถสรุปผลได้อย่างถูกต้องจาก Data ต่าง ๆ ที่ได้มา

ง. Education of Relationship ได้แก่ความสามารถเห็นความสัมพันธ์ ระหว่างของสองสิ่ง หรือสามารถใช้ความสัมพันธ์ระหว่างของเหล่านั้น เป็นการทำให้เกิดความคิดอื่น ๆ ได้อย่างถูกต้อง.

3. ความสามารถในการจำ

ก. Remote memory ความสามารถที่จะจดจำความสัมพันธ์ ในแบบไม่ต้องคำนึงถึงความหมายได้

ข. Meaningful memory เป็นความสามารถในการจดจำความหมาย ของเรื่องราวต่าง ๆ ได้.

4. มีความสามารถมองเห็น หรือตรวจสภาพของวัตถุต่าง ๆ ว่ามีความสัมพันธ์กับตนอย่างไร และในรูปลักษณะเช่นไร

5. มีความสามารถ ในการมองเห็น Perception เช่นเห็นรายละเอียดได้รวดเร็วหรือ

ความแตกต่างได้อย่างรวดเร็ว (Perceptual speed) หรือสามารถในการสังเกตจากรูปต่าง ๆ เข้ามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ (Perceptual closure) สำหรับการทดสอบในด้านความถนัด เฉพาะในการสร้างคนให้เป็นแพทย์ น่าจะลองทำกันในอนาคต ซึ่งจำเป็นต้องฟังผู้อำนวยการในด้านนี้โดยเฉพาะมีหน้าที่วิจัยไปด้วย เช่นการตั้งศูนย์กลางของ การค้นคว้าวิจัยของการศึกษาแพทย์ ชั้นภายในคณะแพทยศาสตร์ ซึ่งมีหน้าที่ค้นคว้าวิธีการสอนที่ถูกต้อง, การเรียน, การจัดหลักสูตร, การวัดผล และการประเมินผลของการทดสอบ, การให้การแนะนำในเรื่องการออกข้อสอบได้ ที่ถูกต้องตามมาตรฐาน และเชื่อถือได้ ฯลฯ

การเตรียมตัวเข้าศึกษาวิชาแพทยศาสตร์ โดยเฉพาะ คือ ในระยะปริเมดิคัล ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ไม่ควรข้ามไปเสียเลย นอกจากได้การศึกษาในด้านวิทยาศาสตร์ทั่วไปแล้ว การศึกษาในด้านสังคมสงเคราะห์ด้านจิตวิทยาเบื้องต้นเป็นวิชาที่จำเป็นไม่ใช่น้อยที่นักศึกษาในขณะนี้ควรจะรู้เพื่อใช้เป็นหลักในการนำไปใช้ในอาชีพแพทย์ต่อไป นอกจากการศึกษาในหลักสูตรแล้ว กิจกรรมเสริมหลักสูตร (Extra Curriculum) สมควรส่งเสริมให้นักศึกษามีชั้นภายใน มหาวิทยาลัยระหว่างคณะต่าง ๆ ซึ่งต่อไปนักศึกษาเหล่านี้จะได้รู้จักกันมีความกว้างขวางในอาชีพ

ของตนเอง หัดให้คนมีใจเป็นนักกีฬา เห็นความสำคัญของส่วนรวมเป็นใหญ่กว่าส่วนตัว ให้มีความเข้าใจในวิชาของอาชีพอื่น ๆ พอสมควรซึ่งแล้วแต่โอกาสอำนวย ที่จะสามารถนำตัวเองเข้ากับสังคมนั้น ๆ ดังนั้นในระยะปริเมดิคัลก็ควรจะอยู่ในบรรยากาศของมหาวิทยาลัย ที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งมีการศึกษาในอาชีพอื่น ๆ อยู่ด้วย อุปมา อุปมัย เหมือนกับในบ้าน ๆ หนึ่งมีคนอยู่ 3 ถึง 4 คน แต่ละคนมีอาชีพต่าง ๆ กัน แต่ละคนในบ้านเหล่านั้นเมื่ออยู่กันนานวันเข้าก็จะมี ความรู้กว้างขวางในอาชีพของคนอื่น และเห็นความสำคัญของคนอื่นว่าเขามีเหมือนกับเรา แต่ถ้าในบ้านหลังนั้นมีแต่อาชีพเดียวกัน หรือเป็นแพทย์ล้วน ๆ ความกว้างขวางในอาชีพอื่น ๆ ก็ย่อมน้อยกว่าบ้านหลังแรก และมักจะเห็นตัวเองสำคัญกว่าคนอื่น ๆ ไปเมื่อพ้อออกไปนอกบ้าน จะเข้าสังคมกับใครในอาชีพอื่น ๆ อาจจะใช้กับเขาลำบาก แบบนี้ไม่เป็นการที่ถูกต้องนักที่จะเพาะคน ให้เป็นแพทย์ . มนุษย์สัมพันธ์ (Human Relation) เป็นของจำเป็นมากในอาชีพแพทย์ สรุปลแล้วการเรียนในระยะ ปริเมดิคัล ควรเป็นชีวิตในมหาวิทยาลัย ที่มีอาชีพอื่น ๆ เรียนอยู่ด้วย เพื่อความกว้างขวาง

ในอาชีพของตัวในอนาคต และเพื่อฝึกฝนตนเอง ให้เห็นความสำคัญของคนอื่น ๆ ว่ามีเท่า ๆ กับตัวเราเอง เมื่อเข้ามาศึกษาในวิชาแพทยศาสตร์โดยตรง เช่นเข้าเรียนทาง Preclinical-และ Clinical Course การศึกษา นอกจากจะหนักในด้านวิชาการ การปฏิบัติงานต่าง ๆ ภายในโรงพยาบาลแล้ว ถึงแม้จะมีเวลาน้อยกว่า ปริเมดิคัลก็ตาม กิจกรรมเสริมหลักสูตรต่างๆ ตลอดจนการสังคมต่าง ๆ กับคณะอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยก็ควรส่งเสริมให้มีอยู่เสมอ อย่าให้ขาดตอนไปเสียจากในระยะที่เรียน ปริเมดิคัล มาแล้ว ผู้เขียนได้มีโอกาสคุยกับศาสตราจารย์ชาวเยอรมัน ของแพทย์ผู้หนึ่งท่านได้เน้นความสำคัญ ว่าเหตุใดแพทย์ชาวเยอรมันจึงเป็นแพทย์เชลยศักดิ์ (General Practitioner) ที่มีมาตรฐานที่สูง และได้รับความนิยมจากประชาชนเป็นส่วนมาก ก็เพราะระบบการศึกษาของเขาในระหว่างที่เรียน นักศึกษามีชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยที่ สมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง และนอกจากจะใช้เวลาในมหาวิทยาลัยแล้ว ส่วนมากนักศึกษาเหล่านั้นยังได้อาศัยอยู่ตามครอบครัวต่างๆ ซึ่งทำให้เข้าใจในชีวิตด้านสังคมในชีวิตของครอบครัวทั่ว ๆ ไป เมื่อเป็นแพทย์แล้ว จึงมีความกว้างขวางในอาชีพอื่น ๆ ด้วย และมีความชำนาญในมนุษย์สัมพันธ์อย่าง

ดีพอตัวทีเดียว การมองไปในอนาคต การให้ การศึกษา แก่กุลบุตร, กุลธิดา เพื่อจะให้เขา เหล่านี้เป็นแพทย์ที่มีสมรรถภาพ และพร้อมทั้ง มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สมควรจะต้องตั้งต้นจากการคัดเลือกโดยการใช้การทดสอบความถนัด (Aptitude test) ก่อนเข้าเรียน ปรีเมติคัล ในคณะ วิทยาศาสตร์ของ มหาวิทยาลัย ให้มีกิจกรรม

เสริมหลักสูตร (Extra—Curriculum) ที่มุ่งไป ในทางมนุษยสัมพันธ์ (Human Relation) กับ วิชาอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยเดียวกันและ ประการสุดท้ายสมควรแล้วหรือยังที่ คณะแพทย ศาสตร์จะเริ่มตั้งหน่วยศูนย์กลางของการ วิจัยใน ด้านการศึกษาแพทยศาสตร์ขึ้นภายในคณะแพทย ศาสตร์.

ศาสตราจารย์นายแพทย์ เฉลียว วัชรพุกก์.